

og Eksamensplan, staar det dem ganske klart, at de to Honorarer paa hvert 2 400 Kr. er et meget ringe Vederlag for den Indsats, der er nødvendig. Ikke alene har det nye Lektorats Undervisning maattet anlægges helt fra Grunden, hvilket næppe havde været gørligt, hvis ikke den vedkommende Lektor havde foretaget betydelige Studier bl. a. ved ret omfattende Udenlandsrejser paa egen Bekostning, men Udarbejdelsen, Gennemførelsen og Bedømmelsen af de mange Kursus- og Eksamensarbejder har vist sig at lægge Beslag paa megen Tid, som tilmed forøges i Forhold til de senere Aars betydeligt forøgede Elevantal.

Faget er baade med Hensyn til Undervisning, Øvelser, Eksamensarbejder og Karakteren et Hovedfag for Landinspektoreleverne, og hertil kommer, at Stoffet ofte maa ændres baade for Undervisningens og for Øvelsernes Vedkommende paa Grund af Ændringer i Lovgivning m. v.; de føjer dertil, at saavel sidstnævnte Aarsag som Tilrettelæggelse og Bedømmelse af det store Antal Eksamensarbejder, der for hver Elev bestaar af en Række større Arbejder, nødvendiggør, at de maa anvende et betydeligt Hjemmearbejde.

Efter at Lønningsraadet i Skrivelse af 26. August 1925 har anbefalet, at de tvende omhandlede Honorarer paa Normeringsloven søges forhøjede fra 2 400 Kr. til 3 600 Kr. aarlig, anbefales det, at de nævnte Honorarer forhøjes til 3 600 Kr. aarlig.

Til 149.

Forslaget er navnlig motiveret med, at den kongelige Veterinær- og Landbohøjskole anser det for stærkt paakrævet, at der sker en Forandring ved Vagttjenesten, som meget vil forøge Reservedyrlægens Arbejde. Vagttjenesten, der skal udføres Dag og Nat, har nemlig fra gammel Tid været ordnet saaledes, at den varetoges af Reservedyrlægen og Assistenten ved den ambulatoriske Klinik med Hjælp af de 3 andre kliniske Assisterter (ved de stationære Kliniker).

Ved denne Vagttjeneste skal den vagthavende Assistent være til Stede til Hjælp og Vejledning for de vagthavende Kandidater ved den eventuelt fornødne Behandling af Patienter, som allerede henstaar i de stationære Kliniker, saavel som af Patienter, der under Vagten maatte blive indsat deri, endvidere for paa samme Maade at kunne være til Hjælp for de vagthavende Kandidater ved vanskelige Tilfælde i den ambulatoriske Kliniks Praksis.

Denne Ordning har imidlertid aldrig været tilfredsstillende.

For de stationære Klinikers Vedkommende har Ulempene bestaaet deri, at Assisterterne paa den omtalte Maade pludselig kan blive kaldt bort fra Afdelingens Arbejde, hvilket selvfølgelig er meget uheldigt og kan forvolde den paagældende Afdeling ekstraordinære Vanskeligheder.

For den ambulatoriske Kliniks Vedkommende har Ulempene bestaaet deri, at de stationære Klinikers Assisterter, naar Assistenthjælpen pludselig var paakrævet, ikke altid var til Stede, og ikke altid hurtigt kunde komme til Stede, saa at det ofte var vanskeligt for den paagældende Kandidat at faa den ønskede Hjælp hurtigt nok.

Efter at der nu ved Højskolens Udvildelse dels allerede er, dels i en nær Fremtid vil blive skabt Laboratorier ved de forskellige kliniske Afdelinger, hvorved der nødvendigvis i betydelig højere Grad end tidligere maa lægges Beslag paa de kliniske Assisterters Tid til Arbejder i de respektive Laboratorier, viser den omtalte Vagtordning sig end mere utilfredsstillende for den ambulatoriske Klinik og generende for det laboratoriemæssige Arbejde ved de stationære Kliniker.

De 4 Klinikforstandere, Professorerne Mørkeberg, Carl H. Hansen, Oluf Bång og Folmer Nielsen, har i en Skrivelse af 24. November 1924 anmodet Højskolens Direktør om at søge dette Forhold forandret, saaledes at Vagttjenesten kunde blive mere effektiv og tilfredsstillende for den ambulatoriske Klinik og for Højskolens samlede kliniske Virksomhed, samtidig med, at det laboratoriemæssige Arbejde kunde blive forskaanet for de Forstyrrelser, som den nuværende Ordning forvolde.

Den eneste Ordning, der er mulig, er den, at de stationær-kliniske Assisterter fritages for den omtalte Vagttjeneste, saa at denne alene forrettes af Reservedyrlægen og Assistenten i ambulatorisk Klinik, hvilket imidlertid vil kræve en forøget Betaling for den meget betydelige Forlængelse af deres daglige Arbejdstid og Krav om hyppigere Nattjeneste.

For en saadan Ordning taler ogsaa det Moment, at den ambulatoriske Klinik nu besørger sin Praksis ved Hjælp af Automobiler, og at man ikke kan forvente, at de stationære Klinikers Assisterter har Køretilladelse, medens den ambulatoriske Kliniks Personale altid maa have dette, samt at den ambulatoriske Kliniks Reservedyrlæge og Assistent bedre end de stationære Klinikers Assisterter er kendt med Klientelet.